Ο δισεκατομμυριούχος φιλοχιτλερικός και πραξικοπηματίας Τραμπ, αντί να βρίσκεται στη φυλακή, επέστρεψε στον Λευκό Οίκο. Και τώρα;

του Αλέξη Λιοσάτου

1. **Νίκη Τραμπ και ανάλυση ψήφων**
2. **Τι εστί Τραμπ. (Παρελθόν)**
3. **Πολιτική Μπάιντεν – κοινωνική κρίση-φτώχεια**
4. **Κρίση ιμπεριαλισμού- απώλεια διεθνούς ισχύος-Κρίση στρατηγικής ΗΠΑ**
5. **Τι σημαίνει Τραμπ για το μέλλον εντός κι εκτός συνόρων.**
6. **Πολιτική αστάθεια, το κενό και οι αδυναμίες της Αριστεράς.**

1) Περισσότερο ήττα της Χάρις παρά νίκη του Τραμπ

Στις 5/11/2024 ο Τραμπ εξελέγη για 2η φορά πρόεδρος των ΗΠΑ μετά το 2016. Σε μια εκλογική μάχη με μεγάλη συμμετοχή, τη δεύτερη μεγαλύτερη ιστορικά μετά την αμέσως προηγούμενη, ο Τραμπ των Ρεπουμπλικανών κέρδισε 76 εκατ. ψήφους και (τουλάχιστον) 312 εκλέκτορες, με την Καμάλα Χάρις των Δημοκρατικών να συγκεντρώνει 264 εκλέκτορες και 72 εκατ. ψήφους (στις ΗΠΑ δεν ταυτίζονται τα ποσοστά των εδρών με αυτά των ψήφων). Τα προηγούμενα νούμερα (2019) ήταν 81-74 εκατ. ψηφοι υπέρ των Δημοκρατικών του Μπάιντεν. Ο Τραμπ κέρδισε και τις 7 κρίσιμες-αμφισβητούμενες περιφέρειες που θα έκριναν το αποτέλεσμα, ενώ την προηγούμενη φορά τις είχε κερδίσει όλες ο Μπάιντεν. Ο Τραμπ έχει πλέον την Προεδρία, ελέγχει (για πρώτη

φορά στην αμερικανική ιστορία από το ίδιο κόμμα) πλήρως το Κογκρέσο (Βουλή και Γερουσία), ενώ ήλεγχε ήδη πολιτικά (από την προηγούμενη θητεία του) και το Ανώτατο Δικαστήριο των ΗΠΑ.

Ο Τραμπ διατήρησε προβάδισμα έναντι της Χάρις στους λευκούς ψηφοφόρους. Το 51% των λευκών γυναικών προτίμησε τον Τραμπ, έναντι του 47% που ψήφισε τη Χάρις. Το 20% των μαύρων ανδρών προτίμησε τον Τραμπ. Κέρδισε στους ισπανόφωνους άνδρες ψηφοφόρους και μείωσε κατά 15% την ψαλίδα στις ισπανόφωνες γυναίκες ψηφοφόρους. Κέρδισε στην πλειοψηφία του στους νέους και τους ηλικιωμένους ψηφοφόρους.

Οι περισσότεροι αναλυτές συμφωνούν ότι δεν κέρδισε ο Τραμπ τις εκλογές, αλλά εξασφάλισε τη νίκη γιατί η Χάρις τις έχασε. Ο Ντόναλντ Τραμπ κέρδισε τις εκλογές συγκεντρώνοντας 2 εκατ. λιγότερες ψήφους από τις εκλογές του 2020 ενώ η Χάρις πήρε 9 εκατ. λιγότερες ψήφους σε σχέση με τον Μπάιντεν. Το μεγαλύτερο ποσοστό αυξημένης αποχής αφορούσε ψηφοφόρους Δημοκρατικών, αλλά και οι Ρεπουμπλικανοί κατέγραψαν απώλειες. Σε σχέση με το 2020 τη Χάρις την ψήφισαν λιγότερες γυναίκες, λιγότεροι νέοι, λιγότεροι ισπανόφωνοι, μαύροι και ασιάτες.

2) Τι εστί Τραμπ;

Πάντως όχι «αντισυστημικός». Είναι ένας φασίστας δισεκατομμυριούχος επιχειρηματίας, ο πλουσιότερος Πρόεδρος στην ιστορία των ΗΠΑ. Το 2016 πήρε το χρίσμα των Ρεπουμπλικανών και κέρδισε τις αμερικανικές εκλογές.

Ο Τραμπ ήταν ο εκλεκτός του Tea Party, της ακροδεξιάς τάσης των Ρεπουμπλικανών, που ανέλαβε «ακτιβιστική» δράση μετά την εκλογή του Ομπάμα το 2008. Το Tea Party ήταν εν μέρει τουλάχιστον η αναγκαία απάντηση του συστήματος στην αριστερόστροφη ριζοσπαστικοποίηση σημαντικής μερίδας των εργαζομένων στις ΗΠΑ, των μαύρων και των λατινογενών πληθυσμών και της νεολαίας.

Αυτά που τον χαρακτήριζαν από τότε ήταν ακραίος σεξισμός, ομοφοβία ,ρατσισμός και ισλαμοφοβία, ακραία εύνοια για το

μεγάλο κεφάλαιο (εξ ου και μετά τη νίκη Τραμπ το 2016 εκτοξεύτηκε ο χρηματιστηριακός δείκτης Dow-Jones), ακραία εύνοια του ιδιωτικού τομέα εις βάρος του δημοσίου –με την εξαίρεση των στρατιωτικών δαπανών, για τις οποίες ο Τραμπ διαμήνυσε μεγάλη ενίσχυση!-, ακραία επίθεση στο κοινωνικό κράτος , το κίνημα αντίστασης και την Αριστερά. Η σύνθεση της πρώτης κυβέρνησης Τραμπ περιλάμβανε ένα μείγμα στρατηγών και πεζοναυτών, οργανωτών πραξικοπημάτων στη Λ.Αμερική, τραπεζιτών, πετρελαιάδων και άλλων καπιταλιστών, όλοι τους δισεκατομμυριούχοι.

Κυβέρνησε για 4 χρόνια ακριβώς έτσι. Σούπερ-φιλοκαπιταλιστικά, ρατσιστικά, εθνικιστικά και αυταρχικά. Προώθησε τεράστιες φοροαπαλλαγές των ντόπιων καπιταλιστών και αντεργατικά μέτρα για να ενισχυθεί το κεφάλαιο, η φτώχεια ενισχύθηκε κατά πολύ, προώθησε αύξηση εγχώριων στρατιωτικών δαπανών, επιθετικότερη εξωτερική πολιτική με το Ιράν, στροφή στην αντιμετώπιση περισσότερο της Κίνας ως βασικού εχθρού (συνεχιστής εδώ του «πίβοτ στην Ασία» που ξεκίνησε επί Ομπάμα). Ο αριθμός των άστεγων παιδιών έφτασε το 1,5 εκατομμύριο και ήταν τριπλάσιος σε σύγκριση με την εποχή της Μεγάλης Ύφεσης τη δεκαετία του 1930.

Από τις αρχές του 2020, και υπό τον φόβο ήττας στις επερχόμενες εκλογές, άρχισε ανοιχτά να απεργάζεται σχέδια παραμονής του πάση θυσία στην εξουσία, μη αναγνωρίζοντας τυχόν ήττα του στα τέλη του ίδιου έτους.

Από τον Νοέμβριο του 2020 άρχισε να οργανώνει δικαστικό πραξικόπημα ανατροπής του εκλογικού αποτελέσματος. Ξεκίνησαν ένοπλες διαδηλώσεις φασιστών και συγκρούσεις με την αστυνομία τις πρώτες μέρες μετά τις εκλογές.

Άρχισε να διαρρέει την πρόθεσή του να κηρύξει …στρατιωτικό νόμο, όταν τα αμερικανικά ΜΜΕ υποβάθμιζαν εσκεμμένα τόσο την είδηση όσο και τον κίνδυνο.

Είχαν προηγηθεί επίσης έφοδοι ακροδεξιών πολιτοφυλακών-οπαδών

του- επί πανδημίας σε τοπικά καπιτώλια.

Στις 6/1/2021 τελικά οργάνωσε, δια χιλιάδων ένοπλων ακροδεξιών και φασιστών οπαδών του, εισβολή στο Καπιτώλιο των ΗΠΑ. Πίσω του είχε ισχυρά τμήματα της αστικής τάξης, του Αμερικάνικου βαθέος κράτους και την ακροδεξιά. Η αστυνομία άφησε ανενόχλητη την ακροδεξιά να λεηλατεί το Καπιτώλιο. Ελάχιστες αστυνομικές δυνάμεις φυλούσαν ένα από τα κορυφαία κτήρια της χώρας, παρόλο που τα σχέδια και οι διαθέσεις του φασιστικού όχλου ήταν από αρκετές μέρες πριν γνωστά. Όπως γράφαμε, «*Η λέξη των ΜΜΕ για τις δυνάμεις περιφρούρησης του Καπιτωλίου ήταν «αιφνιδιασμός», όπως συμβαίνει διεθνώς συνήθως με τους μπάτσους όταν έχουν να αντιμετωπίσουν ένοπλους ακροδεξιούς και ναζί, ενώ «όλως τυχαίως» δεν «αιφνιδιάζονται» όταν αντιμετωπίζουν κινητοποιήσεις αριστερών ή συνδικαλιστικών οργανώσεων… Σσε αντίστοιχες περιπτώσεις καλεσμάτων (άοπλων) διαδηλώσεων μαύρων, συνδικάτων ή αριστερών οργανώσεων παρατάσσονται χιλιάδες ένοπλοι πραίτορες, σταματούν τους διαδηλωτές χιλιόμετρα πριν από τα κυβερνητικά κτήρια και συνήθως ακολουθεί όργιο καταστολής. Εννοείται ότι σε περίπτωση που τέτοιες διαδηλώσεις ήταν ένοπλες, δεν θα επιστρατεύονταν απλώς σφαίρες, αλλά πιθανά και… βόμβες.*»

Επρόκειτο για γεγονός πρωτοφανές για χώρα της Δύσης μεταπολεμικά, αλλά και η πρώτη απόπειρα πραξικοπήματος στην υπερδύναμη του πλανήτη.

Τελικά το πραξικόπημα κατεστάλη με περιορισμένη καταστολή και 5 νεκρούς. Ωστόσο ο κίνδυνος παρέμενε: ο Τραμπ είχε αυξήσει τις ψήφους του κατά 11 εκατ. παρά την ήττα, είχε τη δυνατότητα μαζικής –και ένοπλης!- κινητοποίησης στον δρόμο και μεγάλο ποσοστό του πληθυσμού των ΗΠΑ είχε πειστεί ότι ο Μπάιντεν είχε κερδίσει με νοθεία. Τη δε εισβολή στο Καπιτώλιο στήριζε σε δημοσκοπήσεις το 45% των Ρεπουμπλικάνων.

Η αστυνομία χάιδεψε και διευκόλυνε την εισβολή, τα περισσότερα ΜΜΕ στις ΗΠΑ και διεθνώς στρογγύλεψαν το γεγονός, και λίγες μέρες μετά έθαψαν το γεγονός, διατυμπανίζοντας την

επιστροφή στην κανονικότητα.

Όπως γράφαμε τότε τα διεθνή ΜΜΕ *«μιλούσαν για 'διαδηλωτές', ενώ επρόκειτο για ακροδεξιό και φασιστικό όχλο εγκληματιών χειρότερο από αυτόν της Χρυσής Αυγής – αυτής που καταδικάστηκε ως εγκληματική συμμορία στην Ελλάδα. Τα ίδια ΜΜΕ αντιμετωπίζουν τους αναρχικούς σαν τρομοκράτες και εγκληματικά στοιχεία, τις ειρηνικές διαδηλώσεις σαν πρόβλημα και την κατάληψη κάποιας σχολής σαν ποινικό αδίκημα – φανταστείτε λοιπόν τι θα έλεγαν -και θα έκαναν- αν επρόκειτο για… κατάληψη ένοπλων αναρχικών/κομμουνιστών στο Κοινοβούλιο…»* Άλλωστε και πριν από το πραξικόπημα *«διεθνώς τα ΜΜΕ αντιμετώπιζαν τον Τραμπ σαν ιδιόρρυθμο πλανητάρχη και όχι ως στυγνό εξουσιαστή και φασίστα, περνούσαν στα ψιλά τα φασιστικά του παραληρήματα, οπότε υπάρχει μια συνέχεια με τη σημερινή τους στάση.»*

Και συμπληρώναμε ότι το γεγονός δεν αποτελεί παρένθεση στην κανονικότητα αλλά πολιτική τομή, που σημαίνει ότι μπαίνουμε σε μια εποχή που *«τέτοιες στιγμές «ανωμαλίας» και «απειλής της δημοκρατίας» πρέπει να τις συνηθίσουμε στη Δύση.»*

Παράλληλα την περίοδο πριν το πραξικόπημα ο Τραμπ φρόντισε να εκκαθαρίσει το Ρεπουμπλικανικό κόμμα από τους αντιπάλους του και να το ελέγξει πλήρως.

Έναν χρόνο μετά τη νίκη Μπάιντεν, τη διάψευση των προσδοκιών και την αθέτηση προεκλογικών υποσχέσεων, ο Τραμπ ήταν ήδη δημοσκοπικό φαβορί για τις εκλογές του 2024. Τελικά πήρε άνετα το χρίσμα των Ρεπουμπλικανών και το 2024, παρά τα ένα σωρό σκάνδαλα, δικαστήρια και καταδίκες για εγκλήματα όπως σεξουαλική κακοποίηση, δυσφήμιση, χρηματοοικονομική απάτη, και παραποίηση επιχειρηματικών εγγράφων. Λιγότερο από 4 χρόνια μετά, αντί να βρίσκεται σε κάποια φυλακή φρουρούμενος δρακόντεια, όπως θα ήταν το «λογικό σε δημοκρατικές κοινωνίες», ο Τραμπ αναλαμβάνει και πάλι Πρόεδρος των ΗΠΑ.

3) Γιατί έχασαν οι Δημοκρατικοί;

Οι Δημοκρατικοί ενισχύθηκαν περισσότερο οικονομικά από το

μεγάλο κεφάλαιο, παρ' όλα αυτά έχασαν. Όχι βέβαια ότι ο Τραμπ βασίστηκε… στην εργατική τάξη. Τον στήριξαν και τον χρηματοδότησαν ο πιο πλούσιος καπιταλιστής στον κόσμο, Έλον Μάσκ της Tesla, ο Τζεφ Μπέζος της Amazon (τρίτος πιο πλούσιος στον κόσμο), τραπεζίτες κ.ά καπιταλιστές. Τα μεγάλα ΜΜΕ των δισεκατομμυριούχων ιδιοκτητών τους επίσης στήριξαν περισσότερο τον Τραμπ αυτή τη φορά σε σύγκριση με τις προηγούμενες. Τον Τραμπ στήριξαν μερίδες του πιο κερδοσκοπικού κεφαλαίου, το κεφάλαιο που σχετίζεται με τις νέες τεχνολογίες, την Τεχνητή Νοημοσύνη και τα κρυπτονομίσματα, μεγάλες εταιρείες με πιο «εθνικό» προσανατολισμό, η ανώτερη μεσαία τάξη και μεγάλο ποσοστό των μηχανισμών του βαθέος κράτους και μικροαστικών στρωμάτων. Παρόμοια σύνθεση έχουν και τα τάγματα εφόδου του, όπως έδειξε η επαγγελματική ανάλυση των 1000 συλληφθέντων του πραξικοπήματος στις 6/1/2021.

Επιπλέον ο Τραμπ αποκάλυψε αρκετά «ακραίες» προθέσεις προεκλογικά, κάτι που θεωρητικά θα έκανε εύκολη τη δουλειά των Δημοκρατικών. Όπως τασσόμενος υπέρ της θανατικής ποινής για μετανάστες που σκοτώνουν αμερικανούς, μιλώντας για μετανάστες που τρώνε σκύλους και γάτες και αλλοιώνουν το DNA των αμερικανών, δηλώνοντας θαυμαστής του Χίτλερ ή υπονοώντας ότι θα καταργήσει τις εκλογές και θα εγκαθιδρύσει δικτατορία, εκφράζοντας τις προθέσεις του να καταργήσει το Obamacare κ.ά.

Ωστόσο το «βαρόμετρο» συνήθως στις εκλογές είναι η οικονομία, και η βασική «δουλειά» των Δημοκρατικών ήταν να υπερασπιστούν τους φτωχότερους απέναντι στα αφεντικά. Κάτι που δεν έκαναν. Έτσι έχασαν την εργατική τάξη και τους φτωχούς.

Στις ΗΠΑ, δεν έχουμε κανένα σοσιαλδημοκρατικό κόμμα, αλλά δύο κόμματα της αστικής τάξης, τους Δημοκρατικούς και τους Ρεπουμπλικάνους. Και τα δύο κόμματα χρηματοδοτούνται και ελέγχονται ανοιχτά από την αστική τάξη. Η αντιστοιχία με τα ελληνικά κόμματα είναι Μητσοτάκης-Ακροδεξιά, όχι ΠΑΣΟΚ-ΝΔ, στη Γαλλία η αντιστοιχία είναι Μακρόν-Λεπέν, όχι Ολάντ-Μακρόν.

Η οικονομία του Μπάιντεν, έλεγαν οι Δημοκρατικοί «αναλυτές»,

προσφέρει χαμηλή ανεργία, ισχυρή ανάπτυξη του ΑΕΠ, επιβράδυνση του πληθωρισμού, άνθηση του χρηματιστηρίου.

Τα στατιστικά στοιχεία κατέγραψαν άλλα: Στην χώρα με το μεγαλύτερο ποσοστό φτώχειας μεταξύ των ανεπτυγμένων χωρών, το εργατικό εισόδημα υποχώρησε κι άλλο επί κυβέρνησης Μπάιντεν και η ακρίβεια στα καύσιμα, τους λογαριασμούς, τα τρόφιμα, τα εστιατόρια, τα ενοίκια χτύπησε σκληρά τα λαϊκά νοικοκυριά. Η επισιτιστική ανασφάλεια και η φτώχεια αυξήθηκαν, συμπεριλαμβανομένης της ιστορικής αύξησης της παιδικής φτώχειας. Μειώθηκαν ακόμα και τα μεσαία εισοδήματα. Ο Μπάιντεν αποδείχθηκε στον τομέα των πραγματικών εισοδημάτων αντιλαϊκότερος από τους προηγούμενους χειρότερους, τους Ρεπουμπλικανούς Ρίγκαν και Μπους Α’.

Το ενοίκιο, η στέγαση, η φροντίδα των παιδιών, η εκπαίδευση και η υγειονομική περίθαλψη γνώριζαν ήδη μεγάλη αύξηση κόστους τις τελευταίες δεκαετίες, η οποία επιδεινώθηκε επί Μπάιντεν. Τα ενοίκια αυξήθηκαν σε επίπεδα ρεκόρ, το ίδιο και ο αριθμός αστέγων, ενώ οι εξώσεις έφτασαν στα προ-πανδημικά επίπεδα.

Επί πανδημίας, το Αμερικανικό Σχέδιο Διάσωσης του 2021 της κυβέρνησης Μπάιντεν παρείχε φορολογικές επιδοτήσεις σε εργαζόμενες οικογένειες. Αλλά ο ίδιος τις κατάργησε στα τέλη του 2021, ενώ οι πολιτειακές και τοπικές κυβερνήσεις στράφηκαν στη λιτότητα για να ισοσκελίσουν τους προϋπολογισμούς τους.

Ο Μπάιντεν εγκατέλειψε τα σχέδια για αυξημένες επιδοτήσεις για τη μέριμνα των παιδιών, για ένα καθολικό σύστημα προνηπιακής φροντίδας και για αυξήσεις των μισθών των εργαζομένων στην παιδική φροντίδα. Την ίδια στιγμή σπαταλούσε απλόχερα δισεκατομμύρια δολάρια σε επιδοτήσεις και σε φορολογικά κίνητρα στους καπιταλιστές. Επι Μπάιντεν σημειώθηκε η μεγαλύτερη αύξηση πλούτου για το ανώτερο 1% από την εποχή της κυβέρνησης Ρίγκαν. Η εισοδηματική ανισότητα στις ΗΠΑ είναι πιο ακραία σήμερα από ό,τι ήταν το 1963.

25 εκατομμύρια άνθρωποι αποκλείστηκαν από την ασφάλιση δημόσιας υγείας, όταν μία από τις γραμμές επίθεσης του Μπάιντεν εναντίον του Τραμπ πριν τέσσερα χρόνια ήταν ότι ο Τραμπ επρόκειτο να αφαιρέσει την ασφάλιση υγείας από 20 εκατομμύρια ανθρώπους.

Ο Δημοκρατικός Μπέρνι Σάντερς ανέφερε για την κυβέρνηση Μπάιντεν που υποστήριξε: *«Παραμένουμε το μόνο πλούσιο έθνος που δεν εγγυάται την υγειονομική περίθαλψη σε όλους ως ανθρώπινο δικαίωμα και πληρώνουμε, μακράν, τις υψηλότερες τιμές στον κόσμο για τα συνταγογραφούμενα φάρμακα. Εμείς, μόνοι μεταξύ των μεγάλων χωρών, δεν μπορούμε να εγγυηθούμε ούτε την αμειβόμενη οικογενειακή και ιατρική άδεια. Σήμερα, παρά τη σθεναρή αντίθεση της πλειοψηφίας των Αμερικανών, συνεχίζουμε να ξοδεύουμε δισεκατομμύρια για τη χρηματοδότηση του ολοκληρωτικού πολέμου της εξτρεμιστικής κυβέρνησης Νετανιάχου κατά του παλαιστινιακού λαού, ο οποίος έχει οδηγήσει στην τρομακτική ανθρωπιστική καταστροφή του μαζικού υποσιτισμού και του λιμού χιλιάδων παιδιών.»*

Λίγες μέρες πριν τις εκλογές η κυβέρνηση Μπάιντεν πέρασε νέο μέτρο, καθιστώντας την αποπληρωμή του φοιτητικού δανείου πολύ πιο αβάσταχτη για δεκάδες εκατομμύρια δανειολήπτες.

Από τις φιλολαϊκές υποσχέσεις του Μπάιντεν επιβίωσαν μόνο μια φοροαπαλλαγή για τα παιδιά, μια μέτρια επέκταση των παροχών Medicare που αφορά τις ασφαλιστικές παροχές ηλικιωμένων και ΑΜεΑ και μια ενίσχυση των συνδικαλιστικών ελευθεριών. Ψίχουλα σε σχέση με τις προσδοκίες, ακόμα πιο ψίχουλα για να πείσει ότι αποτελεί σοβαρή εναλλακτική στον «τραμπισμό». Και τα «ψίχουλα» είναι αδύνατο να σταθούν ως ριζικά διαφορετική οικονομική πρόταση από αυτή Τραμπ που δημαγωγούσε περί αντιμετώπισης του πληθωρισμού και βελτίωσης της οικονομίας, μεταξύ ρατσιστικών και εθνικιστικών κραυγών.

Εννέα στους δέκα ψηφοφόρους δήλωναν προεκλογικά ότι ανησυχούν για τις τιμές των τροφίμων ενώ τρεις στους δέκα έλεγαν ότι η οικονομική κατάσταση της οικογένειάς τους είναι υπό

κατάρρευση.

Επί Δημοκρατικών εκατομμύρια άνθρωποι πνίγηκαν στα χρέη και δυσκολεύονταν να αγοράσουν τρόφιμα και φάρμακα, ενώ εκατοντάδες δισεκατομμύρια συνέχισαν να διοχετεύονται στο στρατιωτικό βιομηχανικό συγκρότημα.

Η διάδοχος του Μπάιντεν, η Κάμαλα Χάρις, κινήθηκε ακόμα δεξιότερα. Η οικονομική ατζέντα της Χάρις περιλάμβανε βοήθεια προκαταβολής για όσους αγοράζουν για πρώτη φορά σπίτι, εκπτώσεις φόρου για οικογένειες με παιδιά και έκπτωση φόρου 50.000$ για νεοσύστατες μικρές επιχειρήσεις, δεν αναφέρθηκε σχεδόν καθόλου στην υγειονομική περίθαλψη που απασχολούσε την πλειοψηφία των αμερικανών, αναφέρθηκε σε κάποια χλωμά μέτρα κατά της ακρίβειας. Απέφυγε την υπόσχεση για θέσπιση ορίου 5% στην αύξηση του ενοικίου που έταζε ο Μπάιντεν (που κι εκείνος δεν το εφάρμοσε φυσικά). Τέλος αρνήθηκε να υιοθετήσει την ευρέως δημοφιλή αύξηση του κατώτατου ωρομισθίου σε 15 δολάρια που αποτελούσε μεγάλο μέρος της νικηφόρας πλατφόρμας του Μπάιντεν το 2020, παρά μόνο τρεις εβδομάδες πριν από την ψηφοφορία και μάλιστα χωρίς να το ξαναφέρει προεκλογικά. Φλέρταρε με το μεγάλο κεφάλαιο και απέφυγε ακόμα και τις λίγες -και για τα μάτια του κόσμου- λεκτικές αναφορές του Μπάιντεν ενάντια στις μεγάλες επιχειρήσεις.

Το αποτέλεσμα ήταν ότι σχεδόν το 80% των ψηφοφόρων που ανέφεραν προεκλογικά την οικονομία ως κύριο σημείο ανησυχίας τους ψήφισαν υπέρ του Τραμπ. Ένιωσαν ότι η προσωπική τους οικονομική κατάσταση ήταν χειρότερη επί Μπάιντεν και ψήφισαν «αλλαγή». Οι Μπάιντεν-Χάρις έφτασαν να χάνουν ακόμα και τη στήριξη συνδικάτων έναντι του Τραμπ.

Στους υπόλοιπους, πέραν της οικονομίας, τομείς ο Μπάιντεν δεν τα πήγε καλύτερα. Μια σαφής προοδευτική πολιτική σε ζητήματα πέραν της οικονομίας ίσως έσωζε την παρτίδα. Αλλά ο Μπάιντεν συνέχιζε να μπουκώνει με δισεκατομμύρια δολάρια τον στρατό και τους εξοπλισμούς και να χρηματοδοτεί το Ισραήλ και τη γενοκτονία των Παλαιστινίων, ενώ στις ΗΠΑ ξετυλιγόταν το

μεγαλύτερο κίνημα διαδηλώσεων από το 1968 ως αλληλεγγύη στη Γάζα. Ο Μπάιντεν προώθησε ρατσιστικές πολιτικές, χρηματοδότησε το τείχος (του Τραμπ) στα σύνορα με το Μεξικό και επί διακυβέρνησής του υπήρξαν οι περισσότερες δολοφονίες μαύρων από την αστυνομία εδώ και τουλάχιστον 8 χρόνια. Από την άλλη πλευρά υπήρχε ο ανοιχτά ρατσιστής Τραμπ που απέλασε στην προηγούμενη θητεία του 2 εκατ. ανθρώπους, ωστόσο λιγότερους από τις δυο θητείες του Ομπάμα (3,2 και 2,1 εκατομμύρια αντίστοιχα).

Στο ζήτημα των αμβλώσεων το Δημοκρατικό Κόμμα για δεκαετίες υποσχόταν ότι θα νομοθετήσει το καθολικό δικαίωμα, αλλά δεν το ψήφισε ενώ μπορούσε είτε επί Κλίντον είτε επί Ομπάμα. Κι ενώ το δικαίωμα στην άμβλωση διαβρωνόταν συνεχώς, οι Δημοκρατικοί το υποβάθμιζαν ολοένα και περισσότερο στην ατζέντα τους.

Ο Τραμπ υποσχέθηκε απελάσεις στους φοιτητές που διαδηλώνουν αλληλέγγυοι στην Παλαιστίνη, αλλά η κυβέρνηση των Δημοκρατικών είχε ήδη στείλει την αστυνομία να καταστείλει τις κινητοποιήσεις και να συλλάβει φοιτητές και καθηγητές.

Η Χάρις επικρότησε τη σφαγή στη Γάζα, ενώ ο Τραμπ άφηνε δημαγωγικά να εννοηθεί ότι είναι πιο …φιλειρηνικός στο ζήτημα. Η κυβέρνηση την οποία υπηρετούσε ως Αντιπρόεδρος ήταν αυτή που έστελνε μαζικά όπλα στο Ισραήλ και ασκούσε βέτο στον ΟΗΕ στα καλέσματα για κατάπαυση του πυρός. Οι Δημοκρατικοί έκαναν κριτική στον Τραμπ ότι θα χαρίσει την Ουκρανία στον Πούτιν, που μάλλον τη λέει κανείς και κριτική από τα δεξιά. Η Χάρις κινήθηκε δεξιά του Μπάιντεν στο μεταναστευτικό, ενισχύοντας ουσιαστικά τον Τραμπ, αφού αντιμετώπισε τη μετανάστευση ως απειλή και προέβαλε το παρελθόν της ως …«σκληρή» Εισαγγελέας απέναντι στο έγκλημα.

Η Χάρις στήριξε την καμπάνια της στην υπεράσπιση του δικαιώματος στην άμβλωση. Αλλά πέραν της αναξιοπιστίας των Δημοκρατικών για δεκαετίες που προαναφέραμε, η πρόσβαση στην άμβλωση περιορίστηκε κι άλλο τα τελευταία τέσσερα χρόνια επί Μπάιντεν, ενώ οι Μπάιντεν και Χάρις απέναντι στις επιθέσεις

Ρεπουμπλικανών κυβερνητών στο ζήτημα της άμβλωσης δεν οργάνωσαν καμία απάντηση.

Και η Χάρις έκανε ανοίγματα προς τα δεξιά της, με τις δηλώσεις τις ότι θα μπορούσε να διορίσει Ρεπουμπλικανό υπουργό, καθώς και με τις προεκλογικές περιοδείες της αγκαζέ με δισεκατομμυριούχους και τη Ρεπουμπλικανή Λιζ Τσέινι, κόρη του Ντικ Τσέινι, του χασάπη στη Μ.Ανατολή επί προεδρίας Μπους Τζούνιορ (και πρωτεργάτη του διεθνούς «πολέμου κατά της τρομοκρατίας», που σήμαινε μεταξύ άλλων ακόμα μεγαλύτερο βασανισμό για πρόσφυγες και μετανάστες και κλιμάκωση της καταστολής για όλους).

Η Χάρις μιλούσε για φιλοπεριβαλλοντική πολιτική, ενώ στην περίοδο Μπάιντεν αυξήθηκε σε επίπεδα ρεκόρ η παραγωγή ορυκτών καυσίμων, ενώ η κυβέρνησή του άφησε απροστάτευτους τους φτωχούς απέναντι σε πληθώρα καταστροφικών φαινομένων της κλιματικής αλλαγής, όπως καύσωνες, πλημμύρες, πυρκαγιές και καταιγίδες που έπληξαν διάφορες περιοχές των ΗΠΑ.

Οι Ρεπουμπλικανοί στοχοποίησαν την Αριστερά, τις γυναίκες και τους LGBT αλλά και οι Δημοκρατικοί είτε έκαναν το ίδιο στην πράξη είτε δεν τους υπεράσπισαν. Αντί να καλέσουν σε συναγερμό και να οργανώσουν καμπάνιες κατά του φασισμού, του ρατσισμού ή και κατά των επίδοξων πραξικοπηματιών, αντιμετώπισαν τον Τραμπ με «πολιτικό πολιτισμό». Ο Τραμπ υπονόησε ότι θα καταργήσει την εκλογική διαδικασία στις ΗΠΑ. Αλλά το ότι δεν «έτρεξε κάστανο» είναι ντροπή για την οποία ευθύνονται κυρίως οι Δημοκρατικοί. Συνεπώς η σημερινή επιμονή της Χάρις στην καμπάνια για τις αμβλώσεις λοιπόν εκλήφθηκε –και προφανώς ορθά- ως υποκριτική και φύλλο συκής των νεοφιλελεύθερων.

Κατά τα άλλα η Χάρις επιδόθηκε στο να αποκαλεί τον Τραμπ εγκληματία και φασίστα, χωρίς να μπορεί να διαχωριστεί από την οικονομική πολιτική του Τραμπ και να δείξει ότι είναι πιο κοντά στην εργατική τάξη και τους φτωχούς. Υπερασπιζόταν τη «δημοκρατία στις ΗΠΑ» που έχει πεθάνει προ πολλού. Αδυνατούσε να διαχωριστεί από τον αντιδημοφιλή Μπάιντεν σε όλα τα

ζητήματα ενώ μέχρι πρότινος στήριζε την κυβέρνησή του. Όπως ήταν αναμενόμενο, ηττήθηκε.

Αυτή είναι η «βάση» για την ήττα των Δημοκρατικών. Σε αυτά προστίθενται απλά επικουρικά η «κακή εμφάνιση του Μπάιντεν στο ντιμπέιτ της 27/6», η καθυστερημένη απόσυρσή του ως «ακατάλληλη υποψηφιότητα» για την πλειοψηφία των Δημοκρατικών ψηφοφόρων, ή η αμφιλεγόμενη «προσπάθεια δολοφονίας» του Τραμπ στις 14/7 που τον βρήκε στο αυτί τον «ηρωοποίησε». Σε αυτά απέδωσαν κυρίως τα αστικά ΜΜΕ την ήττα Μπάιντεν, προφανώς για ευνόητους λόγους. Όσοι δίνουν όμως έμφαση μόνο σε αυτά χάνουν τη «μεγάλη εικόνα» που αναφέραμε. Η φθορά του Μπάιντεν, η «κακή εμφάνιση του Μπάιντεν» και η «αναποτελεσματικότητα» της Χάρις έχουν μια κοινή αιτία: τη δεξιά και αντεργατική πολιτική των Δημοκρατικών. Η δε «ηρωοποίηση» λειτούργησε πάλι με βασική ευθύνη των Δημοκρατικών. Ναι μεν τα ΜΜΕ διαφήμιζαν νυχθημερόν την εικόνα του Τραμπ ματωμένου με υψωμένη γροθιά να καλεί σε «πόλεμο», αλλά οι Δημοκρατικοί «τσίμπησαν» στις κατηγορίες ότι αυτοί οργάνωσαν την απόπειρα και προσχώρησαν στην ατζέντα νόμου και τάξης, καταδικάζοντας τη βία και στρογγυλεύοντας ενοχικά ακόμα περισσότερο την κριτική τους απέναντι στον φασίστα. Αυτή δε η διακομματική συναίνεση πάνω στον νόμο και την τάξη προϊδεάζει από μόνη της για ακόμα μεγαλύτερη κλιμάκωση της καταστολής (όχι απέναντι στους φασίστες βεβαίως-βεβαίως αλλά) απέναντι στο κίνημα και τη Αριστερά.

Γι’ αυτό και δεν έχουν καμία επαφή με την πραγματικότητα οι αναλύσεις που ανθούν στο στρατόπεδο των Δημοκρατικών ότι έφταιξε η «πολύ αριστερή καμπάνια της Χάρις», όπως και πριν 4 χρόνια επαναλάμβαναν ότι ο Μπάιντεν δεν τα πήγε τόσο καλά επειδή «πήγε πολύ Αριστερά». Η πραγματικότητα είναι ακριβώς ανάποδη, όπως εξηγήσαμε. Η Καμάλα Χάρις διεξήγαγε την πιο δεξιά εκστρατεία των Δημοκρατικών στην πρόσφατη ιστορία, μια πολύ πιο δεξιά καμπάνια από τη νικηφόρα εκστρατεία του Μπάιντεν, βασιζόμενη στον κίβδηλο και κουτσό δικαιωματισμό από τη μια, τον μιλιταρισμό, τη φιλοεργοδοτική πολιτική και την προσπάθεια για να κερδίσει συντηρητικούς ψηφοφόρους από την

άλλη. Για του λόγου το αληθές πρώτη φορά ιστορικά οι πιο εύποροι πολίτες και τα μικροαστικά στρώματα ψήφισαν Δημοκρατικούς αντί Τραμπ. Δείχνει όμως αυτή η εθελοτυφλούσα «ανοησία» των Δημοκρατικών θινκ-τανκ το βάθος της δεξιάς στροφής των Δημοκρατικών, που βλέπουν ως διέξοδο μόνο δεξιότερες μετατοπίσεις, αφού το κεφάλαιο τους απαγορεύει να πάνε έστω κι ένα κλικ αριστερά.

Τελικά τα χρηματιστήρια των ΗΠΑ και η Διεθνής Ακροδεξιά πανηγύρισαν για τη νίκη του δήθεν … «αντισυστημικού».

4) Το υπόβαθρο της πολιτικής κρίσης και του τραμπισμού στις ΗΠΑ

Το υπόβαθρο της πολιτικής κρίσης στις ΗΠΑ είναι η βαθιά οικονομική και κοινωνική κρίση που μαστίζει τις ΗΠΑ. Η πολιτική των ταξικών ανισοτήτων, η αυξανόμενη ανεργία, ο ρατσισμός, η απελπισία κομματιών της εργατικής τάξης σε αντίθεση με τα κέρδη-ρεκόρ στο χρηματιστήριο για την επιχειρηματική ελίτ, είναι η αιτία της τεράστιας ταξικής και πολιτικής πόλωσης της αμερικάνικης κοινωνίας.

Σε διεθνές επίπεδο, ο τραμπισμός εντάσσεται στην εικόνα αναδιαμόρφωσης του πολιτικού σκηνικού προς τα δεξιά, ιδιαίτερα μετά την οικονομική κρίση του 2008, την κλιμάκωση του ενδοϊμπεριαλιστικού ανταγωνισμού και υπό τον μόνιμο φόβο νέων κρίσεων, που εναρμονίζεται με την ανάγκη των αρχουσών τάξεων για σκληρότερες πολιτικές «εντός» και πιο φιλοπόλεμες «εκτός». Ενώ η Σοσιαλδημοκρατία μετατρέπεται σε ακραίο νεοφιλελεύθερο κέντρο και η Δεξιά ακροδεξιοποιείται, η ακροδεξιά κανονικοποιείται και φασιστικοποιείται. Άλλωστε ο φασίστας Τραμπ προέκυψε ως φυσικό επακόλουθο ενός συνεχούς δεξιάς μετατόπισης Ρεπουμπλικανών και Δημοκρατικών, όπως και στις περισσότερες χώρες της Ευρώπης.

Πίσω από αυτή την εξέλιξη βρίσκονται (πέρα από πολιτικά επίδικα) και στρατηγικά διλήμματα για τις άρχουσες τάξεις. Η άρχουσα τάξη των ΗΠΑ βρίσκεται διχασμένη και σε κρίση

στρατηγικής – στο μόνο που συμφωνεί είναι στην ακραία αντεργατική-αντιλαϊκή πολιτική. Αυτή αντανακλάται στα δύο αστικά κόμματα που κυριαρχούν στην πολιτική ζωή των ΗΠΑ, τους Ρεπουμπλικανούς και τους Δημοκρατικούς. Όπως στην Ευρώπη ενισχύονται τα αστικά διλήμματα, που εκφράζονται με την άνοδο του «ευρωσκεπτικισμού» και της ακροδεξιάς, την κρίση ΕΕ-Ευρωζώνης, το Brexit κλπ, στις ΗΠΑ έχει ανοίξει η συζήτηση για το «μετά την παγκοσμιοποίηση τι;» Κυρίαρχη τάση στα αφεντικά παραμένει η πλευρά υπέρ της δεξιότατης και αντιλαϊκότατης «παγκοσμιοποίησης» αλλά μπροστά στην αδυναμία εξόδου από την κρίση, έχει αρχίσει να δυναμώνει στο αστικό στρατόπεδο και να απειλεί η τάση της ακόμα δεξιότερης και αντιλαϊκότερης (και γιαλαντζί) «αντι-παγκοσμιοποίησης». Που αναδιαμορφώνει συνολικά το πολιτικό σκηνικό οδηγώντας κυβερνήσεις κάθε απόχρωσης (και τις ακροδεξιές-δήθεν αντιπαγκοσμιοποιητικές δυνάμεις) στον συνδυασμό «νεοφιλελευθερισμός+αυταρχικά καθεστώτα». Η «αντιπαγκοσμιοποίηση» δεν οδηγεί επί της ουσίας σε διαφορετική πολιτική στο εσωτερικό απέναντι στους φτωχούς παρά μόνο σε περισσότερο αυταρχισμό, ενώ προωθεί μέτρα εθνικού προστατευτισμού απέναντι στους αντίπαλους καπιταλισμούς και επίταση των εθνικών ανταγωνισμών. (Η μόνη πραγματική «αντιπαγκοσμιοποίηση» είναι η αντικαπιταλιστική στρατηγική και η επαναστατική ανατροπή του καπιταλισμού σε Ανατολή και Δύση.)

Η ρίζα αυτής της αναζήτησης «εναλλακτικής» στρατηγικής από αστικές μερίδες των ΗΠΑ βρίσκεται στην διαρκή ενίσχυση της Κίνας και στην συνεχή αποδυνάμωση των ΗΠΑ στον διεθνή ιμπεριαλιστικό ανταγωνισμό. Ο «τραμπισμός» εκφράζει τη συγκρότησης άμυνας των ΗΠΑ απέναντι στην Κίνα, με τον εθνικό προστατευτισμό. Βέβαια ούτε αυτή η στρατηγική μπορεί να σταματήσει την άνοδο της Κίνας, την ανάδυση κι ενίσχυση ενός ανταγωνιστικού «ανατολικού μπλοκ» σε συμμαχία με τη Ρωσία και τις διευρυνόμενες δυνάμεις των BRICS, τουλάχιστον όχι χωρίς πόλεμο. Αυτό ενισχύει τα αδιέξοδα και τα μπρος-πίσω των αμερικανικών ελίτ, που στρέφονται πότε στους Δημοκρατικούς και πότε στον Τραμπ.

Η αποτυχία της πολιτικής των κυρώσεων κατά της Ρωσίας, αλλά και η εγχώρια κατακραυγή και διεθνής απομόνωση των ΗΠΑ για την υποστήριξη της γενοκτονίας του Ισραήλ στη Γάζα ενισχύουν την εικόνα της κρίσης ιμπεριαλιστικής ηγεμονίας στον πλανήτη.

Μακροπρόθεσμα η πιθανότητα ενός γενικευμένου πολέμου θα ενισχύεται – καταρχάς από μεριάς ΗΠΑ. Επιπλέον, όσο ενισχύεται η Κίνα, το αμερικανικό κεφάλαιο θα στρέφεται περισσότερο προς τον «οικονομικό εθνικισμό» και τον «τραμπισμό». Θα γίνεται όλο και εντονότερη η ανάγκη να αντιμετωπιστούν επιθετικά «εστίες» που αποτρέπουν το «πίβοτ στην Ασία». Σε αυτή τη βάση εντάσσονται ο πόλεμος στην Ουκρανία ή τα θερμά επεισόδια με την Κίνα, ενώ η σχετική μείωση δύναμης των ΗΠΑ οδηγεί σε αυτονόμηση τοπικών υποϊμπεριαλισμών, όπως του Ισραήλ (που κλιμακώνει τη σφαγή στη Γάζα και τον Λίβανο, τη στιγμή που οι ΗΠΑ –καταρχάς- απεύχονται αποσταθεροποίηση στη Μ.Ανατολή), αλλά και άλλων δυνάμεων όπως η Τουρκία, το Κατάρ, η Σ.Αραβία, το Ιράν κ.ά. Σε αυτό το φόντο τέτοιες «εντοπισμένες εστίες» μπορούν να οδηγήσουν ανά πάσα στιγμή σε γενικευμένη ανάφλεξη- μια τέτοια εξέλιξη για παράδειγμα είναι πολύ πιθανή αν ξεσπάσει ανοιχτός πόλεμος μεταξύ Ιράν-Ισραήλ.

Τέλος υπάρχουν προβλέψεις που βλέπουν πιθανή μια βαθιά οικονομική ύφεση στις ΗΠΑ και διεθνώς μέσα στους επόμενους 12 μήνες.

Η αναμονή νέων οικονομικών κρίσεων, η απώλεια σχετικής ισχύος και το στρατηγικό αδιέξοδο αντιστροφής της είναι η αιτία που το μέλλον της αμερικανικής άρχουσας τάξης (αλλά και γενικότερα των δυτικών αρχουσών τάξεων) προμηνύει όλο και περισσότερη ακροδεξιά και τον «τραμπισμό», ενώ στο ενδιάμεσο ο «τραμπισμός» θα σπρώχνει δεξιότερα το πολιτικό σκηνικό, είτε κυβερνούν οι «Τραμπ» είτε οι «Μπάιντεν», με τη λιτότητα, τον αυταρχισμό, τον φασισμό και τις πιθανότητες μεγάλων πολέμων να ενισχύονται όλο και περισσότερο. Αυτός είναι ο λόγος που το «πίβοτ στην Ασία» ξεκίνησε επί «Δημοκρατικού» Ομπάμα, συνεχίστηκε με «φασίστα Τραμπ», με «Δημοκρατικό» Μπάιντεν και θα συνεχιστεί με Τραμπ. Αυτός είναι ο λόγος που τόσο ο

Μπάιντεν στην προηγούμενη κυβέρνηση όσο και η Χάρις προεκλογικά δήλωσαν ανοιχτοί σε συγκυβερνήσεις με ρεπουμπλικανούς υπουργούς. Αυτός είναι ο λόγος που οι Δημοκρατικοί αντιμετώπισαν το πραξικόπημα «χλιαρά» και νομικίστικα, αντί να σημάνουν συναγερμό για την (αστική) «δημοκρατία».

Γι' αυτό ο τραμπισμός ως πολιτική της άρχουσας τάξης και η μαζικοποίηση του ακροδεξιού και φασιστικού κινήματος στις ΗΠΑ έχουν το μέλλον μπροστά τους, όχι πίσω τους, γράφαμε πριν 4 χρόνια, που επαληθεύτηκε κι εξακολουθεί να ισχύει.

5) Τι θα κάνει ο Τραμπ

Καταρχάς να πούμε τι ΔΕΝ θα κάνει, γιατί στην αρχή της προηγούμενης θητείας του υπήρχαν αυταπάτες μέχρι και μερίδες της οργανωμένης Αριστεράς, αλλά ακόμα και σήμερα υπάρχουν ορισμένες αυταπάτες σε μερίδα προοδευτικού κόσμου. Δεν θα βελτιώσει το βιοτικό επίπεδο των φτωχών Αμερικανών ούτε θα πάψουν οι ΗΠΑ να αποτελούν ιμπεριαλιστική και φιλοπόλεμη δύναμη. Γιατί πολύ απλά αυτά δεν συμβαδίζουν με τις ανάγκες του αμερικανικού καπιταλισμού.

Αντιπρόεδρος της κυβέρνησης ορκίστηκε ο γερουσιαστής Τζέι Ντι Βανς, πρώτος πεζοναύτης και ο πρώτος βετεράνος του πολέμου στο Ιράκ. Αυτό συμβολίζει και αντικατοπτρίζει επαρκώς την εκτίμηση του Τραμπ για τις αρετές του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού.

Τα ονόματα που ακούστηκαν για τα διάφορα υπουργεία περιλαμβάνουν (ακροδεξιούς) δισεκατομμυριούχους, στρατιωτικούς και αντιεμβολιαστές. Ο υπερπλούσιος Έλον Μασκ ανέλαβε Υπουργός Αποτελεσματικότητας, για να οργανώσει τις κοινωνικές περικοπές σε βάρος των φτωχών. Ο Τομ Χόμαν, μπάτσος και θιασώτης εξαιρετικά σκληρής γραμμής απέναντι στους μετανάστες ορίστηκε Υπουργός Μετανάστευσης. Ο επενδυτής Σκοτ Μπέσεντ είναι το φαβορί για υπουργός Οικονομικών, μετά την άρνηση του Τζο Πόλσον, επίσης δισεκατομμυριούχου. Αυτός θα αναλάβει τις

φοροαπαλλαγές των πλουσίων.

Όλα τα ονόματα που ακούστηκαν ως υποψήφιοι για τα Υπουργεία Άμυνας και Εξωτερικών χαρακτηρίζονται κάλλιστα «γεράκια του Πολέμου», με σκληρές θέσεις απέναντι στην Κίνα, προϋπηρεσία στον πόλεμο στην Ουκρανία κλπ.

Τελικά ανέλαβε ο Μάρκο Ρούμπιο στο ΥπΕξ, γνωστός για τις σκληρές του θέσεις έναντι της Κίνας, με ιδιαίτερα σκληρή γραμμή απέναντι στο Ιράν, την Κούβα και τη Βενεζουέλα του Μαδούρο. Αναμένονται ακόμα περισσότερες αντιδραστικές παρεμβάσεις και οργάνωση πραξικοπημάτων στο εσωτερικό των χωρών της Λ.Αμερικής. Υπουργός Άμυνας ορίστηκε ο Πιτ Χέγκσεθ, πρώην ταγματάρχης παρασημοφορημένος για τη δράση του στον πόλεμο στο Ιράκ, ενώ πρέσβης των ΗΠΑ στο Ισραήλ ορίστηκε ένας φανατικά φιλοσιωνιστής παπάς. Επίσης χαρακτηρίζεται από αρνητική στάση απέναντι στην Τουρκία, κάτι που αφορά την πλειοψηφία της ελληνικής Αριστεράς που αντιλαμβάνεται μονίμως την Τουρκία ως «πράκτορα των ΗΠΑ», συρόμενη πίσω από -και αθωώνοντας- την ελληνική άρχουσα τάξη και τον εθνικισμό της. Επί προηγούμενης θητείας του Τραμπ άλλωστε η Τουρκία αποκλείστηκε από τον εφοδιασμό με F-35 και υπέστη κυρώσεις σε ό,τι αφορά τις προμήθειες αμυντικού εξοπλισμού.

Σε αντίθεση με τον Τραμπ που στα λόγια δηλώνει αρνητικός απέναντι στο ΝΑΤΟ, ο Ρούμπιο είναι υπερασπιστής του. Όχι ότι ο Τραμπ είναι …αντινατοϊκός, απλά τάσσεται υπέρ των πιο «πολύπλευρων» ή διμερών στρατιωτικών συμμαχιών, ανάλογα με τα συμφέροντα του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, χωρίς τη «φύρα», τα «έξοδα» του ΝΑΤΟ. Και σίγουρα δεν θα εγκαταλείψουν οι ΗΠΑ τη δοκιμασμένη συμμαχία 75 ετών.

Η κλιμάκωση του εμπορικού πολέμου με την Κίνα είναι βέβαιο ότι θα ενισχύσει τον στρατιωτικό ανταγωνισμό και τις γεωπολιτικές συγκρούσεις μαζί της στην Ταϊβάν κι αλλού.

Προβλέπεται επιθετικότερη πολιτική απέναντι στο Ιράν, όπως έγινε και στην προηγούμενη θητεία του, όταν ο Τραμπ δολοφόνησε

τον Ιρανό στρατηγό Σολεϊμανί ενώ ακύρωσε τη συμφωνία για τα πυρηνικά με το Ιράν που σύναψε ο Ομπάμα. Στο σημερινό εύφλεκτο τοπίο στη Μ.Ανατολή αυτή η προοπτική είναι εφιαλτική. Στο Ιράν ήδη δεν αποκλείουν προληπτική επίθεση από τις ΗΠΑ και το Ισραήλ απέναντί τους.

Απέναντι στο Ισραήλ, δεν θα υπάρξουν δραματικές αλλαγές ούτε θα σταματήσει η σφαγή στη Γάζα που μέχρι σήμερα «γράφει» 43 χιλιάδες νεκρούς παλαιστίνιους και 10 χιλ. εξ' αυτών παιδιά. Ο Νετανιάχου συνεχάρη πρώτος απ' όλους τον Τραμπ, μίλησε για τεράστια νίκη για τις ΗΠΑ, ενώ κι ο Τραμπ δεσμεύτηκε ακόμα πιο ανοιχτά από τη Χάρις ότι θα στηρίξει το Ισραήλ, άρα θα συνεχίσει τη γενοκτονία των Παλαιστινίων. Ο Τραμπ στην προηγούμενη θητεία του χαρακτήρισε την Ιερουσαλήμ πρωτεύουσα του Ισραήλ και μετέφερε εκεί την πρεσβεία των ΗΠΑ από το Τελ Αβίβ, προκαλώντας τους Παλαιστινίους, με τον Νετανιάχου να τον χαρακτηρίζει «τον καλύτερο φίλο που είχε ποτέ το Ισραήλ στον Λευκό Οίκο». Οι Ισραηλινοί πολίτες αισθάνονται καλύτερα με την εκλογή του, ενώ οι Παλαιστίνιοι προβλέπουν με την εκλογή του νέες καταστροφές για τον λαό τους.

Στην Ουκρανία οι αναλύσεις της πιάτσας φαίνεται να συμφωνούν ότι ο Τραμπ θα πιέσει περισσότερο για έναν συμβιβασμό Ουκρανίας-Ρωσίας, που θα σημάνει προσαρτήσεις για τη Ρωσία. Προσωπικά αμφιβάλλω, γιατί –ανεξαρτήτως προθέσεων- από πίσω εμπλέκονται παράγοντες όπως τα συμφέροντα του αμερικανικού ιμπεριαλισμού, τα συμφέροντα της Ουκρανικής, της ρωσικής και των ευρωπαϊκών αρχουσών τάξεων. Ακόμα κι αν υπάρξει συμβιβασμός, δε σημαίνει ότι θα γίνει άμεσα (ο Τραμπ προεκλογικά έλεγε ότι θα τερματίσει τον πόλεμο σε 24 ώρες…), ούτε ότι θα οφείλεται στον Τραμπ. Άλλωστε ο Τραμπ δεσμεύτηκε πως δεν θα εγκαταλείψει την Ουκρανία στη τύχη της, ενώ πρώην αρχηγοί ασφαλείας της πρώτης θητείας του ανέφεραν ότι οι ΗΠΑ θα πρέπει να συνεχίσουν την προμήθεια όπλων στην Ουκρανία.

Και συνολικά η αύξηση των στρατιωτικών εξοπλισμών είναι βέβαιο ότι θα ενισχύσει και το εμπόριο όπλων, άρα και τους υπαρκτούς πολέμους (όπως έχει ήδη δηλώσει ο Τραμπ παρά τις περί του

αντιθέτου δημαγωγίες του) και το ενδεχόμενο νέων.

Πάμε και στο εσωτερικό.

θα μπορούσαμε απλά, πέραν του ποιοι τον στήριξαν, να αναφέρουμε τον ενθουσιασμό και την εκτίναξη του αμερικάνικου χρηματιστηρίου με τη νίκη Τραμπ, την εκτόξευση της μετοχής της Tesla του Έλον Μασκ κατά 15%, τα πανηγύρια της διεθνούς Ακροδεξιάς και του κάθε μισητού δικτάτορα και να σταματήσουμε εκεί.

Ενώ δεν φαντάζει πιθανό να εγκαθιδρύσει ο Τραμπ άμεσα δικτατορία, κατάργηση των εκλογών και χρήση του στρατού εναντίον πολιτικών αντιπάλων, όπως προεκλογικά …υποσχέθηκε, είναι βέβαιο ότι θα οδηγήσει σε αυταρχικότερο καθεστώς. Το CNN αναρωτήθηκε αν οι ΗΠΑ οδεύουν σε ένα νέο εμφύλιο πόλεμο και δεξιοί αναλυτές εκφράζουν φόβους για ακροδεξιά αντεπανάσταση ενάντια στην υπάρχουσα συνταγματική τάξη. Αλλά και χωρίς αυτά, οι ενδείξεις για το τι περιμένει τα δημοκρατικά δικαιώματα δεν είναι καθόλου ευοίωνες: Τραμπ έχει δηλώσει πως σκοπεύει να κυνηγήσει ποινικά τους πολιτικούς αντιπάλους του, ενώ οι σύμβουλοι του Τραμπ γράφουν ότι στόχος είναι να αφαιρεθεί «η εξουσία από τις αριστερές ελίτ» και ότι «θα είναι μια επανάσταση χωρίς αίμα, εάν οι αριστεροί την αφήσουν να γίνει», υπονοώντας την αιματηρή καταστολή του όποιου κινήματος αντίστασης στα σχέδια του Τραμπ. Και «αριστερές ελίτ» μάλλον εννοούν τους δεξιούς Δημοκρατικούς, οπότε καταλαβαίνουμε ότι για την πραγματική Αριστερά τα πράγματα θα είναι πολύ χειρότερα. Οπαδοί του Τραμπ τα προηγούμενα χρόνια επιτέθηκαν ακόμα και ένοπλα κατά μαύρων, μεταναστών, LGBT κ.ά και πλέον φέρουν ως «γαλόνι» και ως προϋπηρεσία το «αντισυστημικό» πραξικόπημα του 2021. Ο Τραμπ και προεκλογικά μιλούσε εμφυλιοπολεμικά, ενθάρρυνε τους οπαδούς του να κινηθούν βίαια εναντίον διαδηλωτών ή δημοσιογράφων και υποσχέθηκε να απονείμει χάρη στους συλληφθέντες πραξικοπηματίες. Προεκλογικά επίσης οι Νεοναζί έκαναν ανενόχλητοι πορείες σε πολλές πόλεις των ΗΠΑ. Είναι λογικό να υποθέσουμε ότι Τραμπ θα αφήσει τους φασίστες να ξεσαλώσουν ακόμα πιο ανενόχλητα και να επιτίθενται

σε μαύρους, μετανάστες, LGBT, αριστερούς και αγωνιστές-στριες και σε αυτό συμβάλλει η αποδοχή και κανονικοποίηση της Ακροδεξιάς και της βίαιης ρητορικής του Τραμπ από το αστικό κατεστημένο.

Ο Τραμπ, βάσει παρελθόντος και εξαγγελιών, θα επιβάλει νέες φοροαπαλλαγές στους πλούσιους, θα αυξήσει κατά πολύ τις δαπάνες για εξοπλισμούς περικόπτοντας κι άλλο το –όποιο- κοινωνικό κράτος, θα ενισχύσει την πολιτική εξορύξεων και χρήσης ορυκτών καυσίμων συμβάλλοντας στην κλιματική κρίση και την υπερθέρμανση του πλανήτη, θα διαλύσει ακόμα περισσότερο το σύστημα υγείας.

Ο Τραμπ υπόσχεται απέλαση σε 13 εκατομμύρια «παράνομους» μετανάστες και σίγουρα τη δολοφονία κάποιων από αυτούς.

Το κεντρικό περιεχόμενο της ατζέντας του θα είναι «η συντηρητική Επανάσταση» και το «Project 2025», που εκπόνησαν προεκλογικά τα ακροδεξιά θινκ τανκ των Ρεπουμπλικανών και συνεργάτες του Τραμπ, αν και ο ίδιος δημαγωγικά αποστασιοποιήθηκε «ελαφρώς». Περιλαμβάνει ενίσχυση των εξουσιών του Τραμπ, περικοπές στον δημόσιο τομέα και στο σύστημα υγείας, απόλυση χιλιάδων δημοσίων υπαλλήλων και αντικατάστασή τους (μόνο μερικώς) με πολιτικά διορισμένους. Κλείσιμο του Τμήματος Εκπαίδευσης του υπουργείου Παιδείας, επίταση της αντιμεταναστευτικής πολιτικής, μαζικές απελάσεις κι αυστηροποίηση των διαδικασιών χορήγησης ασύλου στους πρόσφυγες, την anti-woke, δηλαδή την αντι-δικαιωματική, ατζέντα κι επίθεση στα δικαιώματα των LGBT, κατάργηση του δικαιώματος στην άμβλωση, περιορισμούς στη χρήση του αντισυλληπτικού χαπιού της επόμενης ημέρας, κατάργηση των σχολικών προγραμμάτων για τη συμπερίληψη, την ισότητα και τη διαφορετικότητα, κατάργηση από όλους τους νόμους όρων όπως σεξουαλικός προσανατολισμός, ισότητα των φύλων κλπ

Αναφέρεται στο πρόγραμμα ότι αποτελεί «λύση στον πληθωρισμό» αλλά είναι παραμύθι: αντίθετα η επιβολή δασμών σε κινέζικα προϊόντα θα αυξήσει τις τιμές και το κόστος ζωής, όπως έγινε

και στην προηγούμενη θητεία του, ενώ αν υπάρξουν αντίποινα από τη Κίνα θα πληγούν οι περισσότερες αμερικάνικες επιχειρήσεις, οδηγώντας σε νέο κύκλο λιτότητας και ανεργίας.

Οι φοροαπαλλαγές στο κεφάλαιο, πχ η πλήρης κατάργηση του φόρου κληρονομιάς, που σήμερα δυσαρεστεί τους πλούσιους Αμερικανούς και τις μεγάλες επιχειρήσεις, όπως αναφέρουν οι αναλυτές του εκλογικού αποτελέσματος, θα προσθέσουν στο αμερικανικό χρέος τουλάχιστον 7,5 τρισεκατομμύρια δολάρια, όπως και η μεγάλη αύξηση των στρατιωτικών δαπανών. Αυτό θα σημάνει εκ νέου λιτότητα για τους φτωχούς.

Τέλος οι δασμοί των ΗΠΑ σε προϊόντα της ευρωπαϊκής βιομηχανίας θα οδηγήσουν σε χτύπημα των ήδη προβληματικών βιομηχανιών αυτοκινήτων και μεταποίησης, ενώ την αμερικανική πίεση των ευρωπαϊκών κρατών να αυξήσουν ακόμα περισσότερο τους στρατιωτικούς τους εξοπλισμούς για το ΝΑΤΟ θα πληρώσουν και πάλι οι ευρωπαϊκοί λαοί.

Παρόμοιες, ήδη προϋπάρχουσες, διεργασίες ακροδεξιοποίησης της Δεξιάς στην Ευρώπη θα ενισχυθούν και η νίκη Τραμπ θα ευνοήσει εκ νέου την ευρωπαϊκή ακροδεξιά, ας θυμίσουμε εδώ και τον ενθουσιασμό του τσεκουράτου Βορίδη και των λοιπών ακροδεξιών της ΝΔ, αλλά και τις διαβεβαιώσεις του Μητσοτάκη στον Τραμπ και την εντολή να «σβηστούν αναρτήσεις κατά του Τραμπ». Του φασίστα εγκληματία Τραμπ που χαρακτηρίζεται από όλα τα τέρατα που περιγράψαμε παραπάνω. Δεν θα είναι η πρώτη φορά άλλωστε που ελληνικά αστικά κόμματα και κυβερνήσεις συμμαχούν με δικτάτορες και φασίστες.

6) Πολιτική Αστάθεια, η λογική του μικρότερου κακού», οι κίνδυνοι, το κίνημα και η Αριστερά

Το κεφάλαιο δεν έχει πρόβλημα αν οι φασίστες πάρουν την εξουσία, αρκεί οι τελευταίοι να εξασφαλίζουν τις συνθήκες για τη συσσώρευση του κεφαλαίου. Και σίγουρα το προτιμά από την όποια εκδοχή Αριστεράς στρέφεται έστω λεκτικά εναντίον του. Η καταστολή, ο εθνικισμός, ο μιλιταρισμός, ο ρατσισμός, οι

κοινωνικές ανισότητες, η καταστολή των κινημάτων, οι πόλεμοι, όλα δηλαδή αυτά πάνω στα οποία πλειοδοτεί η Ακροδεξιά, είναι ήδη πολιτικές του «Κέντρου» και της Δεξιάς διεθνώς, και πάνω σε αυτά τα έτοιμα "project" πατάνε οι ακροδεξιές δυνάμεις για να κερδίζουν δύναμη και να χτίζουν «στρατούς». Όλα αυτά είναι πολιτικές που επιτάσσει το κεφάλαιο σε περίοδο κρίσης, και αυτό είναι που τους συνδέει, θέτοντάς τους συνολικά απέναντι στην εργατική τάξη και τους φτωχούς. Γι' αυτό πχ (πάλαι ποτέ) «σοσιαλδημοκρατικά» κόμματα συγχαίρουν τον φασίστα Τραμπ (πχ Εργατικοί Αυστραλίας), όταν δεν σιωπούν ή όταν δεν εκφράζουν κριτική σε δευτερεύουσες πλευρές της πολιτικής του (πχ ΠΑΣΟΚ, ΣΥΡΙΖΑ).

Η Δεξιά και οι σοσιαλδημοκράτες διεθνώς υιοθέτησαν τη νεοφιλελεύθερη λιτότητα, αφήνοντας ελεύθερο πεδίο στην Ακροδεξιά να πλασάρεται ως «αντισυστημική δύναμη», σπέρνοντας ρατσισμό, αυταρχισμό, εθνικισμό και αντικομμουνισμό, εκμεταλλευόμενη και την ενσωμάτωση της ρεφορμιστικής Αριστεράς και την ανυπαρξία ή και την αδυναμία της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς. Διεθνώς τείνουν να διαμορφώνονται δυο βασικά πολιτικά αστικά μπλοκ, ένα που υπερασπίζεται μόνο στα λόγια κάποια δημοκρατικά δικαιώματα, κι ένα ακροδεξιό που τα καταπολεμά, ενώ επί της ουσίας, δηλαδή επί της οικονομίας, συμφωνούν στην αντεργατική και φιλοκαπιταλιστική πολιτική.

Η πολιτική αστάθεια στις ΗΠΑ είναι στην πραγματικότητα ο κανόνας που ισχύει σε όλο τον πλανήτη. Υπάρχουν ελάχιστα σταθερά καθεστώτα, δημοκρατικά ή αυταρχικά, καθώς ραγδαία η λαϊκή υποστήριξη διαβρώνεται από τις αντιλαϊκές πολιτικές. Η δημοτικότητα των ηγετών ξεκινά από όλο και χαμηλότερο επίπεδο και φθείρεται ταχέως. Αυτό γεννά το έδαφος για νέες αντιπολιτεύσεις, αστικές ή λαϊκές. Βλέπε απόπειρα πραξικοπήματος απέναντι στον Πούτιν στη Ρωσία, μεγάλο αντικυβερνητικό κίνημα απεργιών και διαδηλώσεων επί πανδημίας στην Κίνα. Αυξάνονται οι ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί και οι περιφερειακές πολεμικές εστίες, ενώ παράγεται πολιτική πόλωση προς τα δεξιά και τα αριστερά. Η Ακροδεξιά ενισχύεται αλλά

εφαρμόζει παρόμοιες με το Κέντρο και τη Δεξιά πολιτικές υπέρ του κεφαλαίου και σε βάρος των φτωχών, απλά με αυταρχικότερο μείγμα πολιτικής και φθείρεται επίσης. Το ίδιο γίνεται και με την κυβερνώσα «Αριστερά» που δεξιοποιείται και καταρρέει επειδή προσπαθεί να διαχειριστεί τον καπιταλισμό (βλέπε ΣΥΡΙΖΑ). Οι απογοητεύσεις από αυτού του τύπου την «Αριστερά» δίνουν νέα ώθηση προς τα δεξιά και την ακροδεξιά κ.ο.κ. Με αυτή την έννοια η περίοδος στις ΗΠΑ γεννά ευκαιρίες για τους φασίστες, αλλά θα συνεχίσει να δίνει ευκαιρίες στο κίνημα και την επαναστατική Αριστερά, έστω και με χειρότερους όρους εξαιτίας της όξυνσης της καταστολής και της συρρίκνωσης των δημοκρατικών δικαιωμάτων. Η όλο και μεγαλύτερη σκλήρυνση των πολιτικών του κεφαλαίου παράγει ανισότητες κι εξαθλίωση που οδηγούν σε απαξίωση των κυβερνήσεων, κινήματα κι ενίοτε εξεγέρσεις. Αυτό είναι και το νόημα των αυξανόμενων προειδοποιήσεων και των φόβων αστών αναλυτών στις ΗΠΑ για «κίνδυνο εμφυλίου πολέμου».

Η αθλια πολιτική των Δημοκρατικών, η μη στήριξη των οξυνόμενων κοινωνικών αγώνων των τελευταίων χρόνων αλλά αντίθετα η σύγκρουση μαζί τους **καθώς κι ο εγκλωβισμός αριστερών δυνάμεων εντός τους με τη λογική του «μικρότερου κακού»,** οδήγησαν στη νίκη του Τραμπ, που προέβαλε ως «η μόνη αντιπολίτευση». Αφού κυβέρνησε ο «γενοκτόνος Τζο», όπως χαρακτηρίστηκε από το κίνημα αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη ο Μπάιντεν, ο φασίστας Τραμπ δεν φαινόταν και τόσο κακός για τα μάτια της πλειοψηφίας των Αμερικανών φτωχών. Η λογική του «μικρότερου κακού» που εξέφρασε η αριστερή πτέρυγα των Δημοκρατικών διαψεύστηκε ξανά και ξανά. Οι καπιταλιστές στο εσωτερικό των Δημοκρατικών στήριξαν τον Μπάιντεν απέναντι στην αριστερή υποψηφιότητα του Μπέρνι Σάντερς, αλλά η κυβέρνηση Μπάιντεν και η στήριξή του από τον Σάντερς οδήγησαν στην άνοδο της Ακροδεξιάς που επανέρχεται με ρεβανσιστικές διαθέσεις. Ο Μπάιντεν πχ ουδέποτε κάλεσε σε κίνημα αντιπαράθεσης και ουδέποτε συγκρούστηκε με τον τραμπισμό με λόγια ή με πράξεις, ούτε καν όταν οργανώθηκε το πραξικόπημα εναντίον του. Την ώρα που η Ακροδεξιά έχτιζε την δύναμή της στους δρόμους, η ενσωματωμένη Αριστερά αυτό-

αφοπλιζόταν στηρίζοντας συστημικές αντιλαϊκές κυβερνώσες δυνάμεις που στηρίζονται από δισεκατομμυριούχους. Οι Δημοκρατικοί ακολουθούν συνειδητά τις επιλογές του κεφαλαίου και η ηγεσία τους καταστέλλει και δαιμονοποιεί συστηματικά τις όποιες αριστερές φωνές στο εσωτερικό τους, ενώ ο εγκλωβισμός κι αφοπλισμός αυτός αριστερών δυνάμεων είναι διαχρονική αποστολή του κόμματος επί δεκαετίες. Και τα καταφέρνουν περίφημα.

Αντίθετα η αριστερή πολιτική αποδίδει, ιδιαίτερα όταν είναι πραγματικά ριζοσπαστική και όταν συνδυάζεται με τις μάχες του κινήματος στους δρόμους. Σε αντίθεση με τα παραμύθια των Δημοκρατικών για «υπερβολικά αριστερή καμπάνια της Χάρις», ο Σάντερς είπε την αλήθεια: οι Δημοκρατικοί ηττήθηκαν γιατί δεν μίλησαν για τη βελτίωση της ζωής των «από κάτω», γιατί στήριξαν τη γενοκτονία της Γάζας, γιατί ευθύνονται για το γεγονός ότι οι πλούσιοι γίνονται πλουσιότεροι και οι φτωχοί φτωχότεροι. Και ανταμείφθηκε γι' αυτές του τις απόψεις: φέτος,

εκλεγόμενος για 4η εξαετή θητεία στη Γερουσία. Στην προηγούμενη εκλογική μάχη, όλοι οι Δημοκρατικοί υποψήφιοι που στήριξαν αριστερές πολιτικές όπως ιατροφαρμακευτική περίθαλψη για όλους και φορολόγηση των υπερ-πλούσιων επανεξελέγησαν με τεράστια ποσοστά, παρότι πολεμήθηκαν τόσο από τους Ρεπουμπλικανούς όσο και από το κόμμα τους.

Επίσης η Ζιλ Στάιν, υποψήφια των Πρασίνων με μηδαμινούς συγκριτικά πόρους και μέσα πήρε στις πρόσφατες εκλογές γύρω στο 1% των ψήφων, ενώ στο Μίσιγκαν όπου ζούνε πολλοί μουσουλμάνοι, η Χάρις πήρε 28% και η Στάιν, δηλώνοντας αλληλέγγυα στην Παλαιστίνη, 22%.

Είναι σαφές λοιπόν ότι υπάρχουν μεγάλες δυνατότητες για ανάπτυξη πολιτικών δυνάμεων στα αριστερά των Δημοκρατικών έστω και σήμερα.

Δυστυχώς ο Σάντερς και η λεγόμενη αριστερή πτέρυγα των Δημοκρατικών στηρίζοντας συνεχώς τους συστημικούς Δημοκρατικούς, έχουν φθείρει σε μεγάλο βαθμό το πολιτικό τους

κεφάλαιο. Ο Σάντερς αποκάλεσε επανειλημμένα τον Μπάιντεν ως τον «πιο προοδευτικό πρόεδρο μετά τον Φράνκλιν Ρούσβελτ», καταγραφόμενος ως συνεργός του «γενοκτόνου Τζο». Αυτή η στάση της «αριστερής πτέρυγας» επέδρασε και στο ηθικό του κινήματος. Είναι χαρακτηριστικό ότι το 2016, μετά τη νίκη του Τραμπ ξέσπασαν για δυο μήνες διαδηλώσεις που έφτασαν τα εκατομμύρια ανθρώπων στις ΗΠΑ. Σήμερα δεν φαίνεται (τουλάχιστον όχι ακόμα) να παρατηρείται παρόμοιος κινηματικός «συναγερμός». Αυτή η «κανονικοποίηση» του Τραμπ ακόμα και από πλευράς κινήματος συνιστά από μόνη της πολιτική ήττα για την Αριστερά.

Όπως εξηγούν αμερικανοί σοσιαλιστές, τα τελευταία τέσσερα χρόνια η στοίχιση της Αριστεράς με τον Μπάιντεν αποδυνάμωσε τις οργανωμένες σοσιαλιστικές δυνάμεις, περιόρισε τους ταξικούς και κοινωνικούς αγώνες φυσικά αύξησε τις δυνατότητες εξάπλωσης του τραμπισμού στους δρόμους και την κοινή γνώμη. Η DSA, μια οργάνωση που δηλώνει σοσιαλιστική και αντικαπιταλιστική αλλά δρα εντός Δημοκρατικών ενώ είχε μαζικοποιηθεί σημαντικά, τα τελευταία χρόνια έχασε δεκάδες χιλιάδες μέλη και οι οργανώσεις της σε μεγάλο βαθμό διαλύθηκαν. Στην πραγματικότητα, σήμερα ο Τραμπ και η ακροδεξιά είναι πιο οργανωμένοι από ό,τι πριν 4 χρόνια και οι δυνάμεις της Αριστεράς είναι πιο εξασθενημένες, πιο αποπροσανατολισμένες και πιο απροετοίμαστες για να παίξουν ρόλο στις αντιστάσεις. Η Αμερικάνικη Αριστερά στην πλειοψηφία της εγκλωβίστηκε στο εκλογικό δίλημμα «Τραμπ η Μπάιντεν» κι άφησε πολιτικά ακάλυπτη την αριστερή κοινωνική ριζοσπαστικοποίηση που έβγαινε στους δρόμους είτε εναντίον του Μπάιντεν είτε εναντίον του Τραμπ. Εκεί οδήγησε η λογική του «μικρότερου κακού».

Αυτή η ριζοσπαστικοποίηση και το κίνημα όμως είναι η μόνη ικανή δύναμη που μπορεί να σταματήσει τόσο τον Τραμπ όσο και τις πολιτικές που τον θρέφουν, ενώ η υποχώρηση της πολιτικής και κοινωνικής Αριστεράς και των αγώνων μπορεί να σημάνει ακόμα μεγαλύτερη επέκταση κι εμπέδωση τόσο των αντιδραστικών ιδεών και πολιτικών στην κοινωνία όσο και την ενίσχυση των

φασιστικών δυνάμεων στους δρόμους.

Σήμερα είναι δεδομένο ότι στις ΗΠΑ εγκαινιάζεται μια περίοδος με μεγαλύτερες δυνατότητες ανάπτυξης φασιστικών κινημάτων, μεγαλύτερη καταστολή κινημάτων και στοχοποίηση αγωνιστών και των εννοιών της αλληλεγγύης και της αντίστασης.

Τον δρόμο στην Αριστερά δείχνουν οι κοινωνικές αντιστάσεις που δεν στοιχήθηκαν με τον Μπάιντεν, αλλά τον πολέμησαν και κατά περιπτώσεις νίκησαν, κι εκεί βρίσκεται η μόνη ελπίδα τόσο για νίκες όσο και για ανασύνταξη της Αριστεράς. Το κίνημα αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη πέτυχε ιδεολογικές και θεσμικές νίκες παρά την καταστολή του Μπάιντεν, ενώ το εργατικό κίνημα σημείωσε κάποιες νίκες με απεργιακούς αγώνες απέναντι στον Μπάιντεν.

Πατώντας πάνω σε αυτή τη –μόνη ρεαλιστική- λογική, η Αριστερά πρέπει να οικοδομηθεί έξω από τους Δημοκρατικούς, ως ανεξάρτητη αντικαπιταλιστική δύναμη, προσηλωμένη στην οργάνωση των αντιστάσεων, παλεύοντας τόσο ενάντια στον φασισμό όσο και ενάντια στην όποια εκδοχή αστικής διαχείρισης πλασάρουν Ρεπουμπλικανοί και Δημοκράτες.

Έχοντας επίγνωση του γεγονότος ότι οι φασίστες γίνονται ακόμα πιο επικίνδυνοι, οι αριστερές οργανώσεις έχουν να αναμετρηθούν με τα καθήκοντα οργάνωσης αντιφασιστικών εκστρατειών, μαχών για την αύξηση του εργατικού εισοδήματος και των κοινωνικών δαπανών, για τα δημοκρατικά δικαιώματα και το σταμάτημα της σφαγής στη Γάζα. Προβάλλοντας και ταυτόχρονα χτίζοντας μέσα στους υπαρκτούς αγώνες μια ανεξάρτητη εναλλακτική λύση για τους από κάτω, που είναι και η μόνη πραγματική λύση που θα δικαιώσει τις προσδοκίες τους: η ανατροπή του καπιταλισμού, η επανάσταση μέχρι να μη μείνει «πέτρα πάνω στην πέτρα» από το σάπιο κατασκεύασμα του αμερικάνικου καπιταλισμού και ο σοσιαλισμός.

Πηγές

1. https://internationalsocialism.net/workers-for-trump/

2. https://internationalsocialism.net/teamsters-pave-the-way-for-trump/
3. https://jacobin.com/2024/11/its-happening-again-trump-election-win
4. https://jacobin.com/2024/11/election-harris-trump-democrats-strategy
5. https://redflag.org.au/article/return-of-the-beast
6. https://www.youtube.com/watch?v=n7yEZfA7cEc
7. https://www.ertnews.gr/eidiseis/diethni/ipa-o-tramp-thelei-ti-thanatiki-poini-gia-metanastes-pou-skotonoun-amerikanous/
8. https://redflag.org.au/article/why-is-the-us-election-so-close
9. https://rproject.gr/article/gia-tin-eklogiki-mahi-stis-ipa
10. https://www.cnn.gr/kosmos/story/429555/ipa-ti-einai-to-manifesto-project-2025
11. https://www.news247.gr/ekloges/giati-kerdise-o-trab-to-afigima-pou-tou-edose-piso-ton-lefko-oiko/
12. https://www.news247.gr/magazine/politics/project-2025-i-sintiritikoteri-epanastasi-olon-ton-epoxon/
13. https://www.kathimerini.gr/world/563122189/apostaseis-tramp-apo-to-schedio-2025
14. https://www.news247.gr/ekloges/pos-epireazoun-oi-amerikanikes-ekloges-ti-mesi-anatoli-mia-sizitisi-me-ton-petro-papakonstantinou/
15. https://info-war.gr/a-chatzistefanoy-oi-dimokratikoi-apos/
16. https://info-war.gr/telika-einai-fasistes/
17. https://info-war.gr/tzeison-chikel-o-fileleytherismos-petha/
18. https://info-war.gr/ar-chatzistefanoy-oi-elit-chairontai-me/
19. https://www.thecommunists.net/worldwide/north-america/u-s-election-neither-trump-nor-harris/
20. https://www.capital.gr/diethni/3884222/kubernisi-tramp-poios-einai-o-neos-tsaros-ton-sunoron-tom-xoman/

21. https://www.kathimerini.gr/world/563242348/i-kamala-charis-tha-milisei-gia-to-metanasteytiko-apo-tin-arizona/
22. https://rproject.gr/article/oi-ipa-odeyoyn-se-politiki-krisi
23. https://rproject.gr/article/i-einai-fonto-olis-tis-istorikis-diadromis-ton-ipa
24. https://rproject.gr/article/i-politiki-hreokopia-toy-mikroteroy-kakoy-os-taktiki-ekfovismoy
25. https://rproject.gr/article/dolofonos-kamala-stelnei-vomves-skotonei-paidia-kai-tis-mamades-toys
26. https://rproject.gr/article/oi-ergazomenoi-kai-i-oikonomiki-politiki-ton-mpaintenharis
27. https://www.moneyreview.gr/opinion/12195/i-ploysioteri-chora-toy-kosmoy-echei-ti-megalyteri-ftocheia/
28. **https://tvxs.gr/apopseis/arthra-gnomis/analysi-ti-simainei-i-eklogi-tramp-gia-pagkosmia-oikonomia/**
29. **https://tvxs.gr/news/kosmos/analysi-tramp-ston-leyko-oiko-meres-dekaetias-toy-30/**
30. **rizospastis.gr/storyAmp.do%3fid=12705931**
31. **https://rproject.gr/article/i-amerikaniki-politiki-skini-simera**
32. **https://www.rizospastis.gr/story.do?id=12706310**
33. **www.rizospastis.gr/storyAmp.do%3fid=12706305**
34. **https://iskra.gr/trump-orizei-neo-ypex-ton-marco-rubio-to-kievo-na-diapragmateftei-tha-chasei-edafi/**
35. **https://www.skai.gr/news/world/ipa-i-epilogi-tramp-gia-to-steit-ntipartment-poios-einai-o-marko-roumpio**
36. **https://www.redtopia.gr/anakoinosi-politikis-organosis-kokkino-nima-gia-tis-exelixeis-stis-ipa/**
37. **https://www.redtopia.gr/o-loudovikos-vonapartis-stis-ipa-schetika-me-ta-gegonota-tou-kapitoliou**
38. **https://www.redtopia.gr/proedria-trab-tessera-chronia-pou-sygklonisan-ton-kosmo-kai-afisan-pagera-adiafori-tin-evropaiki-aristera/**
39. **https://www.redtopia.gr/tin-ora-pou-o-trab-etoimazei-to-praxikopima-tou-to-dimokratiko-katestimeno-thelei-na-sygkatoikisei-me-tous-repoublikanous-kai-epitithetai-**

stin-aristera/
40. https://www.redtopia.gr/enas-chronos-bainten-kai-i-epistrofi-tou-trab-stin-exousia-moiazei-olo-kai-pio-pithani/ https://www.redtopia.gr/apopeira-praxikopimatos-stin-kardia-tis-dysis/
41. https://www.redtopia.gr/an-kai-chamenos-o-trabismos-ebodizei-tin-paramikri-epistrofi-ton-ipa-stin-omalotita-tous/
42. International viewpoint
43. Wikipedia και άλλα άρθρα από ειδησεογραφικά σάιτ (ΒΗΜΑ, ΘΕΜΑ, ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ, ΝΑΥΤΕΜΠΟΡΙΚΗ, CNN, Deutsche Welle, capital.gr, ΕΦΣΥΝ, ΣΚΑΙ κλπ)